

РЕШЕНИЕ

№ 32256

гр. София, 02.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 29.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **530** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.16, ал.3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. А., роден на 05. 03. 1977 г., гражданин на Република Турция чрез адв. К. от САК, със съдебен адрес – [населено място], [улица], партер, срещу отказ за влизане в страната от 01. 12. 2024 г. на контролиращ служител в Главна дирекция „Гранична полиция“ при ГКПП Капитан А. Шосе.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради немотивирането му, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Твърди, че при извършената проверка на граничния пункт е представил всички необходими документи за влизане на територията на Република България, включително и виза тип „ С“. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ. От процесуалния му представител се претендират разноски на основание чл.38,ал.2 от Закона за адвокатурата /ЗА/.

Ответникът контролиращ служител в ГД „ГП“ при ГКПП Капитан А. шосе оспорва жалбата, чрез юрк. К.. Счита, че административният акт е издаден от компетентен орган в предписаната от закона форма и съдържа всички необходими реквизити. Моли оспореният акт да бъде потвърден. Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно и се установява от представените писмени доказателства, че жалбоподателят Д. А., [дата на раждане] , в Р Турция, е гражданин на Република Турция, който притежава национален паспорт № U35427382, изд. на 11.01.2023 г. и виза за краткосрочно пребиваване „С“ №[ЕИК], издадена от Република България, валидна от 16.11.2024 г. до 16.12.2024

г., с цел туризъм.

В представеното по делото съобщение № 16288/01.12.2024г.на 01.12.2024 г. на ГКПП Капитан А., е отразено, че при влизане в Р България, жалбоподателят Д. А., гражданин на Република Турция, не е доказал достоверно целта на заявеното пребиваване, както и финансово обезпечаване на същото - основания по чл.10,ал.1,т. 9 и т.17 от ЗЧРБ.

Оспореният отказ за влизане в страната е издаден от В. Б. В., контролиращ служител в ГКПП-Капитан А., на бланка „единен формуляр“ с рег. № 2031/01.12.2024 г. В отказа са посочени като фактически основания за отказа по чл. 10, ал.1 т.9 и т.17 от ЗЧРБ: „чужденецът не разполага с необходимите документи за удостоверяване на причината и условията на пребиваване“ и „не разполага с достатъчно средства за покриване на издръжката си според продължителността и условията на престоя или за завръщане в родната страна или за преминаване през страната и правното основание“.

В хода на проверката е изготвен и връчен срещу подпис на оспорвания чужденец и протокол рег. № 4148 за запознаване на лице за контрол на втора линия, съгласно чл. 8, т. 5 от Регламент 399/2016 г. на Европейския парламент и на Съвета на ЕС, на български и английски език, с който жалбоподателят е уведомен, че е подложен на цялостни проверки на втора линия с цел установяване валидността и редовността на пътни документи и на визата; както и на данните в националните и други бази данни.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореният акт е връчен на жалбоподателя на 01.12.2024 г. Жалбата, депозирана на 16.12.2024 г. чрез ССЕСВ, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК вр. чл.16, ал.3 от ЗЧРБ, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Обжалваният отказ е издаден от компетентен административен орган съгл. заповед № 3282з–938/20.04.2015 г.- контролиращ служител на ГКПП – Капитан А. шосе при Главна Дирекция „Гранична полиция“, който се явява орган за граничен контрол на основание чл.16, ал.2 ЗЧРБ и който към онзи момент е осъществявал граничната проверка на лицето.

Отказът е обективиран в писмена форма, в утвърдения единен стандартен формуляр - част „Б“, от Приложение V от Регламент (ЕО) № 2016/399 на Европейския парламент и съдържа всички необходими реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Съгласно чл. 31, ал. 1 от Инструкция № 8121з-1492/04.11.2022 г. за реда и организацията за извършване на граничните проверки на ГКПП, съгласно която в случаите, когато при гранична проверка се установи неизпълнение на някое от условията за влизане или наличието на забрана за влизане на чужденец в Република България, граничният полицей съставя „Единен стандартен формуляр за отказ за влизане в страната“ по образец, копие от който се съхранява на ГКПП и обработва документите на чужденеца в съответствие с взетото решение за отказ за влизане.

Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в различен смисъл.

Административният акт е мотивиран, като са изложени фактическите и правни основания за издаването му, а именно налице е хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 17 от ЗЧРБ – лицето не разполага с необходимите документи за удостоверяване на причината и условията за пребиваване

и не разполага с достатъчно средства за покриване на издръжката си според продължителността и условията на престоя или за завръщане в родната страна или за преминаване през страната. Отказът за влизане в страната е издаден и в съответствие с материалноправните изисквания на закона.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от ППЗЧРБ, чужденец, който не отговаря на изискванията за влизане в Република България, не се допуска в страната от органите за граничен контрол. Безспорно е, че жалбоподателят А. е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ, тъй като не е български гражданин. Същевременно е гражданин на трета страна според чл. 3, т. 1 от Директива 2008/115 - няма гражданство на ЕС по чл. 20, ал. 1 от Договора за ЕС и не се ползва от Общностното право на движение по чл. 2, т. 5 от Кодекса на шенгенските граници по Регламент (ЕО) № 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г.

Съгласно чл. 8, § 1 и § 3 от Регламент (ЕО) № 2016/399 при преминаване на външни граници на гражданите на трети страни се извършва цялостна проверка. Съгласно буква а) на чл. 8, § 3, обстоятелствата при влизане включва проверка на условията за влизане, постановени в член 6, параграф 1 и при необходимост на документите, които удостоверяват пребиваване и преследване на професионална дейност, а съгласно подбуква i) това включва проверка дали гражданинът на трета страна притежава документ, който е валиден за преминаване на границата и който не е с изтекъл срок на валидност, и дали документът е придружен, където е необходимо, от съответната виза или разрешение за пребиваване.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза, но с разпоредбата на чл. 16, ал. 1 от същия закон изрично е регламентирано, че притежаването на виза не може да бъде единствено основание за влизане в РБ. Въведени са с ал. 2 специални други изисквания – тези, по смисъла на чл. 10, ал. 1 (основания за отказ да бъде издадена виза или влизане в страната) и чл. 19 от същия закон – задължение за притежаване на паспорт, виза, достатъчно средства за осигуряване на издръжка, застраховки и пр.

Жалбоподателят твърди, че има издадена виза от Република България (същата е приложено към жалбата), като в нея е посочено, че целта на пребиваването му в Република България е туризъм и са приложени съответните доказателства за целта на пътуването, както и за средствата, с които лицето разполага за неговото обезпечаване. Сочи още, че след като притежава валидна виза, то констатациите, въз основа на които е издаден процесният отказ, че не доказва достоверно цел и условия на заявеното пребиваване и не разполага с достатъчно средства за покриване на издръжката си според продължителността и условията на престоя или за завръщане в родната страна или за преминаване през страната, са необосновани, съответно издаденият отказ е незаконосъобразен.

Противно на твърденията в жалбата, отказът съдържа фактически и правни основания за издаването му по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, доколкото в него са посочени правните основания по чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 17, вр. чл. 16, ал. 1 от ЗЧРБ и като фактически такава: не разполага с необходимите документи за удостоверяване на причината и условията на пребиваване и не разполага с достатъчно средства за според продължителността и условията на престоя или за завръщане в родната страна или за преминаване през страната.

Мотивите на акта следва да се считат за допълнени с тези в съобщение № 16288/01.12.2024 г. на Началник 03 група ГКПП Капитан А. Ат. А. до началника на РДГП Е. (л. 18) съгласно Тълкувателно решение № 16 от 1975 на ВС. В същото е отразено, че е извършена проверка на всички спътници на жалбоподателя, като за двама е отразено, че са с неясна цел и без средства, а

останалите трима-без виза. Тези мотиви позволяват на засегнатото лице да организира правото си на защита срещу неблагоприятния за него акт и на съда да осъществи съдебен контрол за законосъобразност.

С аргумент от разпоредбите на чл.16, ал.1 и ал.2 от ЗЧРБ наличието на издадена виза не е достатъчно основание за влизане в страната ни, поради което доводите в жалбата в тази насока са неоснователни. Органът за граничен контрол е намерил основания за отказ по чл.10, ал.1, т.9 и т.17 от ЗЧРБ – чуждият гражданин не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване и не разполага с достатъчно средства за според продължителността и условията на престоя или за завръщане в родната страна или за преминаване през страната. Изложеното намира своето основание в разпоредбата на чл.16, ал.2 от ЗЧРБ, а също и в чл.18, ал.1 от ЗЧРБ. С други думи – независимо от издадената виза, при влизането си в страната чуждите граждани следва да декларират целта на посещението си и при какви условия ще бъде осъществено същото, както и, че разполагат с достатъчно средства да осигурят издръжката си за времето на планирания престой.

Към жалбата също не са представени доказателства, оборващи констатациите на административният орган в оспорения акт. Съвкупната преценка на така установените обстоятелства навежда съда на категоричен и несъмнен извод за изпълнение на предпоставките на правните основания по чл.10, ал.1, т.9 и т.17 от ЗЧРБ – при влизането си в Република България на 01.12.2024 г. турският гражданин не разполага с необходимите документи за удостоверяване на причината и условията на пребиваване и за удостоверяване, че разполага с достатъчно средства за според продължителността и условията на престоя или за завръщане в родната страна или за преминаване през страната.

Не е допуснато и нарушение на принципа за съразмерност по чл.6 от АПК. Същият предвижда, че административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел, която в случая е охранителна, контролна и превантивна съгласно чл.6, ал.1, т.1, т.7 и т.8, вр. чл.39, ал.3 от ЗМВР. Преценката на баланса между мярката (отказ за влизане) и визирана цел следва да се извърши съобразно чл.6, ал.2 от АПК – без да се засягат права и законни интереси на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В случая не се установява възможност за прилагане на по-благоприятни за лицето мерки. При предоставено с разпоредбите на чл.16, ал.1 и ал.2 от ЗЧРБ право на преценка за приложението на основание за отказ по чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, органът по граничен контрол не е упражнил превратно правомощията си.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в установената форма, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения, при правилно приложение на закона и в съответствие с неговата цел. Дължим е извод за отхвърляне на оспорването на основание чл.172, ал.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на ответника по жалба следва да бъдат присъдени направените в производството разноски за юрисконсултско възнаграждение, чийто размер предвид фактическата и правна сложност на делото следва да бъде определен на 100 лв. съобразно чл.37 ЗПП вр. чл.24 НЗПП.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Д. А., роден на 05. 03. 1977 г., гражданин на Република Турция чрез адв. К. от САК, със съдебен адрес – [населено място], [улица], партер, срещу отказ за влизане в

страната от 01. 12. 2024 г. на контролиращ служител в Главна дирекция „Гранична полиция“ при ГКПП Капитан А. Шосе.

ОСЪЖДА на основание чл.143, ал.1 АПК, Д. А., роден на 05. 03. 1977 г., гражданин на Република Турция да заплати на ГД „Гранична полиция“ сторените в настоящето съдебно производство разноски в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

Съдия: